

Az Erzsébet-körút egy virágüzletében találkoztam ma délelőtt régi jó pajtásommal, Krúdy Gyulával. Kezel szorítottunk, aztán néhány perc mulott el szótlánul.

— Mondanék valamit *bizalmasan*, — szólal meg végre.

— Mondjad, Gyulám!

A fülemhez hajol és úgy suttogja, hogy se az üzlet-tulajdonos, se a kisasszonyok ne hallják.

— Észrevetted, hogy *ezen a napon, ugyanebben az órában huszonhat év óta találkozunk?*

Próbáltam alkudozni vele, — nem lehetett.

— Mindegy, no, — mondom, — ha már így van, soha rosszabbul. Csak az a hiba, hogy *mi huszonhat év óta küldözgetünk* karácsonyra virágot és ugyanannyi idő óta *nem kapunk* semmit!

— Ne vétkezzél! — feleli Krúdy, — mert már kezd beátni a változást!

— Ugyan!

— Nesze, olvasd el ezt a levelet. — És átadja és olvasom!

Milyen híszelt Uram! K napokban Szép Ernővel iddögálunk egy füstös bárban. Beszélgettünk a jó borról, meg a kevés hozzáértőről. Akkor mondta Szép Ernő, hogy csak egy ember tudja értéke szerint megbeesülni és igazán élvezni a jó magyar bort s ez — Krúdy Gyula.

Ez jutott eszembe tegnap, midőn inéresl pincémbe boraimet kóstolgattam, meg az, hogy Ön nekem mennyi szép órát szerzett már az írásaival; az volt az érzésem, hogy én Önnek legalább egy kis hordó borral vagyok ezért adósa. Fogadja szívesen, esekély viszonzásképpen.

A bor fejtája: Szerémi zöld. Szüretelési éve 1921. Palackérett x 1-2 heti „pihentetés” után palackokba fejthető lesz, Budapesten, 1923 december 24.

Régi nagyrabecsüléssel vagyok kész szolgálja

Schulhoff Kujos,

Nagyságos Krúdy Gyula urnak, Margitsziget.

— Ex derék dolog és ki a nobilis adakozó?

— Hiszen az a legjobb a dologban, — feleli, — hogy *nem is ismerem. Most ismerkedünk!*